

prečrtam«, misli si in nadaljuje, a sedaj pazi na vso moč, da ne bi podvojil še kake druge besede. No, to se mu ni pripetilo, pač pa je takoj v tretji vrstici izpustil besedo »srce«. Namenil si je bil postaviti v pismo: »Preokorna mi je beseda, da bi Vam mogel povedati vse, kar mi narekuje hvaležno srce. Vsedobri Bog —«. Se-le potem, ko je zapisal »Bog«, zapazi svoj pogrešek. Da bi vstavil »srce«, ni imel kar nič veselja, zakaj to bi brž bôdlo v oči. Hvala Bogu, tu jo je pa zvil. Namesto »hvaležno srce« bo tudi dobro »hvaležnost«, tako si oddahne in varno obesi na besedico »hvaležno« črki »st«. Prav lepo sicer ni bilo, ker malo se je vendar poznalo, da je pisavec nekaj popravljaj, a vpilo pa ni preveč.

Ura je odbila devet, do pošte je imel Lojze dobro četrť ure, postajati potemtakem ni smel. Pa doslej se mu je še dokaj po sreči pisalo, samo sestra Tinka je enkrat ob mizo dregnila, da je bil zato »m« v besedici »moja« precej čudno sključen, a druge nezgode ni bilo več. Ob pol desetih se je že podpisoval: »Vaš hvaležni Lojze Cink.« In glejte, če vse nagaja, še pri podpisu ne bo vse prav. Lojze je to izkusil. Lojze piše zadnjo besedo »Cink«, takrat pa tudi pero nekako s tem glasom zaškriplje in nasuje okrog Lojzetovega imena vse polno pičic in zvezdic.

»Jaz nisem nalašč tega storil«, zaceptá Lojze nejevoljen ter vtakne držalo za uho; »če že mora biti vse narobe, pa naj bo! Saj sem dovolj trpel s tem pismom, več kakor z marsikaterim drugim!« Nato naredi naslov in nič kaj vesel nese pismo na pošto.

Teden pozneje je bral Lojze tetin list, pa kisló se je držal. In kako bi se ne? Teta so mu očitali, da se je polenil, da na vnanjo lepoto pisma nič ne pazi in pa da se jim je neki ključ zalomil ter mu torej ne morejo poslati namenjene knjižice »Pomladni glasi«. Samo zgodba o ključu je bila tako opisana, kakor bi mu hoteli nagajati . . . .

»Če pa prav resnično vse nagaja!« godrnjal je Lojze; neki glas v prséh, ali kje že, je pa tudi mrmral, češ, ako pa kdo vse na zadnji trenutek odlašá . . .

J. Štrukelj.

Zvončku.

Zozdravljam te ljubeče,
Ti nežni prvi cvet,
Ki nam pomladne sreče
Prihod naznanjaš spet.

V zelenje se odeva
In s cvetjem kiti gaj,
V njem zopet ptiček peva,
Ki je priplul nazaj.

Že solnce seva vroče,
Po zemlji vzbujá kras,
V doline se cvetoče
Razlega pesmi glas.

Zato pa te ljubeče
Pozdravljam, beli cvet,
Ker nam pomladne sreče
Radóš si vzbudil spet.

